P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G HET MY PSIGIATER GEBEL

“Verduidelik vir my wat de hel jy met Cincinnati en Wall Street gedoen het.”

The P&G Saga · 19

Die huistelefoon het aanhoudend gelui en niemand het geantwoord nie. Ek was alleen by die huis, in die stort.

Dit het binne my weeklikse toelaag geval – die een stort waartoe my vrou ingestem het. Sy het gesê te veel was verwoes ’n man se vel, dat ek net skoon genoeg moet bly.

Maar die waarheid is dat sy op die gasrekening wou spaar.

En sy het ook gedink dat as ek my nie was nie, ek nie met ander vroue sou gaan nie. Jammer sy het nie geweet dat die storte in ander huise gratis was nie. En sonder koste.

Ahahaaahah

Ek het by die telefoon gekom, maar hulle het reeds neergesit.

’n Rukkie later het dit weer gelui. Dié keer het ek geantwoord, en dit was my dokter – my psigiater, ’n universiteitsprofessor wat ek al meer as vyf jaar nie gesien het nie – wat gevra het om my te ontmoet.

Ek het hom die dag en die tyd laat kies, met onmiddellike beskikbaarheid aan my kant: ek het aanvaar, daardie middag om halfses, by sy spreekkamer.

Ek het twintig minute vroeg opgedaag, ’n ou reël wat ek van my pa geërf het en wat die bestuurders van die Land van die Opkomende Son ook aangeneem het.

Om vroeg by ’n afspraak op te daag beteken jy het reeds die onverwagte ingereken, en dit maak jou betroubaar en seker van jouself.

Ek het hom uit sy kamer sien kom. Die wagkamer was vol mense wat hy moes sien; elkeen het ’n afspraak gehad en €150 in sy sak gedra, net om te hoor wat de hel hy te sê het.

Hy het na my toe gekom en my gegroet: “Geagte kollega, goeiemiddag, welkom, ek het vir jou gewag.” Toe, na sy sekretaresse gedraai: “Carmen, skuif al die pasiënte minstens ’n uur later. Ek is in ’n vergadering met my kollega.”

Minchia, kollega. Ek, met ’n 4 vir Italiaans op skool en ’n diploma wat ek vir sportprestasies gekry het, en mense dink ek is ’n dokter. Wat de hel doen hy – het hy sy kop verloor?

Ons het in sy kantoor ingegaan en hy het my in die klein sitkamerhoekie laat sit, een leunstoel langs die ander. Dit was die eerste keer vir my; ek het hom nog altyd as pasiënt gesien. Daar moes iets groots aan die gang wees, maar ek kon nie uitwerk wat nie.

“Liewe Ferdinando, laat ek eerste praat, so lank as wat ek wil, en dan gee ek jou jou vyf minute.” Ahahahahha

“Ek ken jou sedert 2009, toe jy die eerste keer na my toe gekom het, gebring deur ’n dokter wat ’n vriend van ons was en wat intussen oorlede is, en ek het jou nog nooit iets gevra nie.”

“Ek bevestig dit, professor.”

“Bly stil, verdomp, dit is moeilik genoeg vir my om met jou te praat, want hier het ons almal een ding oor jou verstaan, sonder Jung of die filosowe van die wêreld: jy is net iemand van wie niemand verwag dat hy bestaan nie – en in plaas daarvan, hier is jy, in my stad, en laat die wêreld se kop draai.”

“Ek sal kort wees: verduidelik vir my wat de hel jy met Cincinnati en Wall Street gedoen het. Is dit moontlik dat ek jou nie een minuut alleen kan los nie?”

Ahahahahah

“En dan is daar ek – agt-en-sewentig jaar oud, universiteitsprofessor, nasionale president van die Vereniging van Italiaanse Psigiaters, tweehonderd publikasies – en ek kan nie verstaan hoe jy dit reggekry het om deur die web te breek nie.

“Almal wat ek in Amerika ken, het my gebel. Hulle wou weet of jou diagnose van Bipolêre Versteuring eg is, en ek het dit bevestig – maar ons weet albei dat as ek dit nie gedoen het nie, hulle jou pensioen van €351 per maand sou weggeneem het.

“Vertel my nou wat jy aangevang het. Maar eers moet ek vra: gebruik jy enige medikasie, en wat gebruik jy?”

“Geen medikasie al vyf jaar nie. Net een waarde wat uit is in my bloedtoetse, maar niks om oor bekommerd te wees nie.”

“Ek is die een wat besluit of dit kommerwekkend is. Watter waarde?”

“Testosteroon op 1 400…”

Hy het na my gekyk en geantwoord: “*Minchia*, en hoe het dit gebeur?”

“Dit is alles my buurvrou se skuld. Sy het ’n sprokiesagterstewe. Ek sien haar en alles staan op.”

“Hou op om te lol. Kom ons wees ernstig.

“Vertel my wat de hel jy gedoen het.”

“Ek het gedoen wat jy my geleer het, maar sonder ’n graad, sonder ’n spesialisasie, sonder om te studeer, sonder ’n sekretaresse.”

“Wat beteken dit? Ek verstaan nie.”

“Ek het menslike gedrag bestudeer, ek het my as skrywer aangetrek en ek het dit neergeskryf – sodat niemand kan sê dat ek sonder ’n lisensie medisyne beoefen het, sonder om geregistreer te wees, sonder om voorskrifte te skryf of diagnoses te maak nie.

“En ek het my kliënte op die web gevind. Maar omdat ek nie fakture kan uitreik nie, het ek verkies om nie dadelik iets te verkoop nie. Ek sal dit later doen, met die hele kernbesigheid, aan ’n enkele speler – as hy instem om in die semantiese strik te trap.

“Dis al.”

“Ek het net een vraag vir jou.

“Hoekom laat jy Italiaans uit die tale uit?”

“Italië is ’n plek waar jy ’n vakansie van vyftien dae kan deurbring en goed kan eet, maar dan moet jy weggaan. Anders, sodra mense in jou begin belangstel, loods hulle onregverdige aanvalle, raak hulle nuuskierig en selfs gemeen, beswadder hulle jou en kla hulle jou aan.

“En die wêreldgeskiedenis leer ons dat hierdie land nog nooit sy genieë erken het nie – om by jou te begin, sonder om verder te soek. As jy in Amerika gebore was, sou jy vandag ’n ander lewe gehad het. Eers wanneer jy met erkenning uit die buiteland terugkom, aanvaar hulle jou – en selfs dan met agterdog.

“En ná agttien strafsake het ek dit self geleer, en ek hoef niemand se toestemming te vra nie.”

Ek het uit daardie leunstoel opgestaan, na my horlosie gekyk en gesê: “Ek het nog een minuut oor om jou iets te sê.

“Professor, dankie – en ek is lief vir jou.”

Jou Ferdinando